

BESZÉDES ISTVÁN

Előtt a másnap

Szakad rám éjszakás eső, rám tapad a szövet, a szőr, a fegyver hátamon és érzékeim december lökdösi nyirkos tömegsírjába be. Annyiszor fekszem be aláteper-ten, annyi a testem lenn, ahány öröm volt, amennyi ölelés, ahányszor életben hevert dögöm. Az eres nyár, mit várhatok ha fölvesz; tudom, hiába rázom le a földet a felpuhult kertben feltámadásnap: elosztja testem, a csontom-húsom, már Húsvét előtt a másnap.

Telik a kikötő

Özönlenek le rejtekhelyemre:
váratlan, mi imént még fenn
futott, a sztráda, erdőmben zúg
fel aztán, nemsokára, s a gyors
suhan itt, göggel töltése élén,
kinyúlok, kaszáló árnyaik elér-
ném, leejtem könyvemet, szombat-
-vasárnapom oda, bognár húz föld-
szinre pántot, a keréknyomra a
fű, küllőre virág bólogat,
illeszt a bárd mellé fejet,
amíg csak kanyarog menet barlan-
gos kék acélanyába, ismétlem
untalan — hiába — hibám: adom
át a ritmusnak szobám, felléle-
gezghessen terem. Orrok, beron-
tók, szájak, bársonylégpárna-
puhák, a szem gömb, karok csap-
nak föl, a hajkóc maga száll,
a meghitt szögölből köztemető
vál: az iparos halál — és még
mielőtt lejár — egy angyalt
épp, hogy a tetőről levet, hi-
szen még, lám maga is gyerek,
úgy leheli ki lelkét közben, hogy
nevet, s telik a kikötő úszó
lombbal, kémények dőlnek be,
— gond a gonddal — gyógyul
a kráterem, kisimul a terep.

Ér este, táj

Lassan be kell, hogy lássam
— lépdelve réti földéken —
elnyúlik örökre a perc, a várat-
lan, a csapda; — a parcellázás
öltetett csíkos trikót a rögre;
tövis tenyész, a görcs terem:
szorítja keretbe a vatta-
kerteket a vaskaró — jön meg-
torpanás: a régről jól ismert
helyet is háló védi, őrt áll
házám: az otthonom eladta.

Hányan is vagyunk, kívül
— űzve birtótló szabádba —,
hányan maradnánk meg alatta
— akár a görgő sün, a labda —,
mikor a völgyperem pereg: a-
hányan, annyian sereg, a halmok
állomásain földet ér este tájt
a sün, ma ismét jött, az utolsó
vonat elviszi éjszakánk a hadba
— felülnek párban állatok, fű-
nek és fának, felszáll magva —,
minden rokonnal, kopár rögön,
ezt írtam végleg itt ragadva.

DIOSZEGI BALÁZS RAJZA